

sics de Barcelona, que diuen esquirols als d'avui, són aquells que en altre jorn, amb el nom d'«El Arte Musical», en feien en contra dels que ho són avui, puix aquests en sa majoria eren del Sindicat Musical de Catalunya

Si els directors dels músics facilitessin als demés associats totes les explicacions en Assemblees allunyarien les possibilitats d'una vaga, i, si respectessin els acords de majoria, no existirien tan fàcilment *esquirols*, sinó que aquella vaga acordada per tots resultaria ésser d'altra faisó, més honrada i digna, i privaria a certs individus de dubtar d'aquella actuació dels directors.

Amb nosaltres, músics, no sé quins són els veraders *esquirols*; perquè per altra part, els músics del mateix Sindicat de Barcelona en l'actualitat encara segueixen fent d'*esquirols* en contra dels músics de fóra de Barcelona des de la Federació d'entitats i corporacions Musicals de Catalunya, no respectant estatuts, ni bases de treball, ni tarifes de preus.

Còm podrien remeiar-se aquesta sèrie de confusions d'uns i altres?

En primer lloc, propagar els principis de cultura social, fer una fusió de tots els músics de Catalunya per a aconseguir una *unió* ferma de solidaritat, sots una bandera federativa de veritat, no de conveniència, sinó purament de veritat i aquest seria el testimoni i el fet d'un companyerisme que necessitem forçosament tots. I en segon lloc, establir una Caixa de Treball, com si diguessim un segur de treball, que pagant un tant proporcional als salaris, resultés al cap de l'any un tant diari, treballant o no.

Resultat d'això, desapareixerien totes les misèries dels homes, que són les que sedueixen a la temptació en contra de la societat, i s'acabarien per a sempre més les lluites de classe.

Mala herba

Sembla, segons indicacions, que l'article inserit en nostre darrer número, que porta per epígraf *Agermanem-nos!*, ha molestat a alguna personalitat que s'ha donat per al·ludida en ell, i sembla també que la cosa que més el molesta és la frase que diu «que l'art és del predomini de l'home i que aquest, en ésser joguina de les ambicions dels seus explotadors, ni és artista, ni és home: és esquirol».

El senyor que es creu al·ludit, es creu també artista — pobret! — perquè exerceix l'art, o, més ben dit: fa de músic. Enten, aquest senyor, que per ésser artista es pot tenir trossejada la dignitat d'home? I no és trossejar la dignitat d'home el transigir als capricis de son explotador en perjudici seu i en perjudici de sos companys? Es que el *geni* pot estar renyit amb els sentiments? Ah! Em jugaria una *partitura* (no meva, de *Butlletí*) que en aquest infeliç que's creu al·ludit, té més força son egoisme personal que sos sentiments d'humanitat i companyerisme i que entén millor que per a aplacar la gana basta i sobra un rosegó de pa sobrer d'un festí d'orgia, encara, que, per a conquerir-lo, es tinga d'abdicar de la vergonya

I volen ésser artistes, perquè *toquen* més o menys bé un instrument musical, sens mirar que enfanguen la sublimitat de l'art en el fang de ses misèries, i de ses abdicacions!

L'art, el bell art, no surt de les mans materials del que fa de músic, surt del cor de l'home; del qui, davant la sublimitat del mateix art, hi deixa trossos de la seva ànima, del seu ésser. I si l'art surt del cor de l'home, l'artista deu ésser home sobre totes les coses; podrà tenir ses flaqueces, sos prejudicis, però en dignitat d'home deu ésser un fort baluart